

[Jane Oksen]

skaffe penge, for for penge kan man købe venner.

Unge gifter sig alt for tidligt og får selv børn for at have en mening med tilværelsen. Det er trods alt rart at have nogen at være noget for. Men det er svært med den store arbejdsløshed, med få lærepladser osv., og risikoen for, at det mislykkes, er stor. Igen er det økonomien, der trykker. Man giver de unge en passiv hjælp, og man fastholder dem i bistandssystemet. Til trods for de mange gode tiltag, der er i øjeblikket, tror jeg, at vi stadig vil have mange unge siddende fast i bistandssystemet, og det er lige dér, børnenes dårlige forhold starter. Man opdrager de unge til, at de ikke skal yde så meget her i tilværelsen, og så lærer de selv deres børn, at det er det offentlige, der klarer det hele.

Handicappede børn har ministeren nævnt at der vil komme en særskilt redegørelse om, så dem skal jeg ikke koncentrere mig meget om her, men jeg vil i hvert tilfælde opfordre til, at man giver handicappede børns forældre så gode muligheder som overhovedet muligt. Der må ikke spares penge her, for når vi ved, hvad institutioner for handicappede koster samfundet, kan der bruges en del flere penge på at hjælpe handicappede børn hos deres forældre.

Hvordan skal vi så ordne tilværelsen bedst for vores børn? Det skal ikke gøres med flere sagsbehandlere, med børneombudsmand eller med flere pædagoger. Den eneste måde, det kan blive rart at være barn på, er at give børnene barndommen tilbage, hvis man skal udtrykke det banalt. Børn er faktisk i dag små voksne. De er overladt til sig selv og skal klare sig selv.

Hvis vi fik en bedre økonomi i Danmark, ville det se lysere ud. Hvis vi havde lavere skatter, og hvis vi havde lavere offentlige udgifter, så forældrene havde flere penge til rådighed, havde de en valgmulighed og måske mulighed for selv at klare deres børn. Så måtte man selvfølgelig – til gengæld for at have flere penge til rådighed – også betale, hvad det koster at få børnene passet.

Det, forældre ønsker, tror jeg, er valgmuligheder, og dem har de altså ikke i dag. Mere selvbestemmelse vil forældrene også gerne have, og det er der trods alt lagt op til i ministerens redegørelse f.eks. inden for skoleområdet. Det vil vi selvfølgelig se positivt på. Forældrene skal selvfølgelig selv have størst mulig indflydelse både på deres børns skolegang, pasning

og forhold i det hele taget. De skal ikke overlades til det offentlige.

Vi kunne også se på børnetilskuddene. Jeg kan ikke forstå, hvis Socialdemokratiet går ind for den asociale måde, vi fordeler børnetilskuddene på, så selv de bedst stillede i samfundet også skal modtage børnetilskud. Disse penge burde fordeles på en anden måde, eller – hvis vi førte en anden økonomisk politik – totalt afskaffes.

Det er et sygt samfund i dag, hvor børn i stigende grad udsættes for voldtægt og incest. Det er selvfølgelig også problemer, vi ser nøje på. De hænger sammen med, at der er for lidt tid til børnene. Der er også i stigende grad børn, der lever sammen med én forsørger eller i splittede familier.

Ventelisterne skal vi selvfølgelig også se på. Man har desværre mistolket Fremskridtspartiets forslag om, at arbejdsløse og bistandsmodtagere ikke skal benytte offentlig børnepasning, og kaldt os børnefjendske. Noget tyder imidlertid på, at det er en populær idé. Vi har lige set, at der i Ålborg i løbet af én uge var 40 arbejdsløse, der meldte deres børn ud af kommunale institutioner for at give plads til børn på venteliste. Selvfølgelig er betingelsen, at forældrene kan få passet deres børn igen, hvis de får arbejde. Jeg synes, man burde se lidt mere positivt på disse ting. Det drejer sig om at tilgodese de børn, som ikke kan være hjemme hos forældrene, og som skal passes, for at forældrene kan komme på arbejde.

Man taler også smukt om, at forældrene skal arbejde mindre. Det kan desværre ikke lade sig gøre med den økonomi, vi har, og undersøgelser viser da også, at småbørnsforældre arbejder mere end den øvrige del af befolkningen. Den sidste undersøgelse, der blev lavet, viste, at fædre i gennemsnit arbejdede 44 timer om ugen. Det tror jeg ikke de gør af lyst. De ville selvfølgelig gerne være mere sammen med deres børn, men husene er dyre, og skattereform osv. har ikke gjort det lettere at klare terminerne. Flere og flere huse kommer på tvangsauktion. Man regner med, at der måske kommer 40.000 på tvangsauktion i 1989, og det vil selvfølgelig i stort antal være børnefamilierne, det går ud over.

Hvordan tror man, familien kan nedsætte arbejdstiden med stigende skatter og afgifter? Det er så let at sige, at der skal være flere mulig-